

Zamioculcas zamiifolia

Algemeen

Zamioculcas zamiifolia is letterlijk de enige in zijn soort binnen het geslacht Aracaea, waartoe ook de aronskelk behoort. Het is een vaste plant, en dus geen varen of vetplant, al doet hij daar in de verte wel wat aan denken. Van nature komt de plant voor in Oost-Afrika (van Kenia tot Zuidwest-Afrika).

De geveerde bladeren (6 tot 8 paar) worden 40 tot 60 cm lang. De 7 tot 15 cm grote blaadjes zitten aan berijpte, dikke stengels en zijn glad, glanzend en donkergroen.

De plant kan bloeien, maar doet dat binnenshuis zelden. De aronskelkachtige bloemen (mannelijk of vrouwelijk) zijn felgeel tot (brons)bruin, en ontwikkelen zich vanaf de basis van de plant. Vanuit de vrouwelijke bloem kunnen zich zaden ontwikkelen, die nieuwe planten vormen. In de vrije natuur bloeit de plant in de zomer, tot aan de herfst. Alle delen van de plant zijn giftig als ze gegeten worden.

Er is één variëteit te koop, Zamioculcas zamiifolia 'Zamicro', die iets fijner blad heeft en circa 50 cm hoog wordt, maar verder sterk op de hoofdsort lijkt.

Verzorging

Zamioculcas heeft graag een lichte standplaats, maar overleeft ook in de halfschaduw. Hij verdraagt direct zonlicht gedurende een korte periode per dag, maar langdurige felle zon niet. Voor een goede groei is de temperatuur het liefst tussen 18 en 26 °C, en nooit lager dan 15 °C. Meer warmte geeft een betere bladontwikkeling. 's Zomers kan de plant buiten gezet worden in de schaduw. De verzorging is gemakkelijk: wekelijks een scheutje water is genoeg. Er mag geen water in de pot of schotel blijven staan, omdat de aardappelachtig verdikte wortels dan kunnen gaan rotten. De plant kan goed droogte verdragen: er wordt reservevocht opgeslagen in de wortels en de stevige bladstelen. Bij langdurige droogte zal het blad van onderaf vergelen en uiteindelijk afvallen. De plant zelf sterft dan niet direct, maar loopt weer uit zodra er water gegeven wordt. In de winter kan de plant met minder water toe, maar de kluit mag niet uitdrogen. Tijdens de zomer kan één keer per maand wat verdunde plantenvoeding gegeven worden. Overbemesting kan echter leiden tot verzuring van de grond en vergeling van het blad. Regelmatig draaien bevordert een gelijkmatiger groei. Stoffig geworden blad kan met onthard water afgesproeid worden. Gebruik van bladglansmiddelen kan verstopping van de bladporiën veroorzaken en is daarom niet gewenst. Omdat de plant zeer traag groeit is snoeien niet nodig. Verpotten hoeft alleen als de wortelknollen tegen de potwand klem komen te zitten. Gebruik een doorlatende grondmix, bijvoorbeeld een mengsel van potgrond, wat zand, compost en orchideëngrond. Bij het verpotten kan de plant opgedeeld worden. Probeer daarbij de wortelknollen heel te houden.

Ziekten en plagen

Zamioculcas is nagenoeg ongevoelig voor ziektes en plagen. Aangezien de plant niet vochtig of nat mag staan komen ook witte vlieg en andere wortelaantastingen weinig voor.

Vermeerdering

Zamioculcas wordt doorgaans vermeerderd door bladstek. Bij de eerste methode wordt een hele stengel met blaadjes in een bodempje water gezet, waarbij zich na verloop van lange tijd nieuwe wortels ontwikkelen aan de onderzijde van de stengel. Dit kan maanden duren. Ook de andere stekmethode vergt veel geduld. Hierbij worden de losse blaadjes in een mengsel van zand en compost gestoken. De pot of het stekbed wordt afgedekt met plastic met gaatjes erin om de stekken wat vochtig te houden. Onderaan de bladranden worden uiteindelijk knolletjes gevormd, waaruit zich weer nieuwe stekken ontwikkelen. De stekken kunnen tenslotte opgepot worden in een doorlatende grondmix, bijvoorbeeld een eigen mengsel van potgrond, wat zand, compost en orchideëngrond.